

Tots els carrers de Girona

El carrer de Josep Narcís Roca i Ferreras

585

El metge i escriptor polític Josep Narcís Roca i Ferreras va néixer a Barcelona vers el 1830 i hi va morir el 1891. És un teoritzador bàsic de l'alliberament nacional català, que ha estat rescatat de l'oblit gràcies als treballs de Fèlix Cucurull. Segons aquest escriptor, Roca és la figura més coherent i de més àmplia visió política del segle passat i, per això, la més actual. Segons Cucurull, gairebé tot el que després d'ell ha estat escrit en sentit doctrinal i tots els plantejaments tàctics que posteriorment han estat adoptats pels diferents corrents catalanistes, es troben ja en les formulacions de Roca i Ferreras. És l'autor de biografies —com les de Capmany, Claris, Monturiol, Fontanella, etc.—

que formen part del volum *Galeria de catalanes il·lustres* juntament amb les que redactà Josep Coroleu. També té un llibre: *La Inmortal Ciudad. Recuerdos de la historia y de los monumentos de Gerona*, publicat el 1885. Però potser allò més remarcable de la seva producció són els articles que aparegueren a «La Reñaxença», «El Independiente», «La República», «El Estado Catalán», «La Publicidad», etc.

Nacionalista català i republicà federal, Roca i Ferreras usa també l'expressió Països Catalans, però no s'esforça a reivindicar-los com a constituents d'una sola comunitat nacional. El seu nom va ser tingut en compte per l'ajuntament, l'any 1985, bo i atenent una petició formulada

pel Cercle d'Estudis Històrics i Socials de Girona un any abans. A la sessió del 17 de desembre de 1985, el ple municipal acordà de dedicar-li el carrer que s'anomena Travessia de la Creu. Però com que el canvi de nom no va plaure a determinats veïns —algú fins i tot va pensar erròniament que Roca i Ferreras era un parent de l'alcalde—, l'ajuntament rectificà.

La Travessia de la Creu va quedar com a tal, i el nom de Roca i Ferreras va ser adjudicat, en el ple del dia 13 de maig de 1986, al segon vial paral·lel a la carretera de Sant Gregori, dins el nucli de Fontejau. Queda, doncs, entre els carrers dedicats a Valentí Mir i a l'Amical Mauthausen. J. Clara

El carrer de Tomàs Roig i Llop 586

L'escriptor Tomàs Roig i Llop va néixer a Barcelona el 1902 i va morir-hi, fa poc temps, a l'edat de vuitanta-cinc anys. Però pel fet de passar la infantesa i l'adolescència a Girona, on la seva mare exercia de mestra, va ser un gran admirador de la ciutat i l'estimà entranyablement, com ho posen en evidència els seus llibres i les col·laboracions periodístiques.

Cursà la carrera de dret a la universitat de Barcelona, i de seguida el seu nom fou conegut en els cercles literaris. El primer llibre, *Facècies*, va ser publicat el 1924, amb el pròleg de Carles Rahola. És autor de *La noia de*

bronze (1927), *Marta la fatídica* (1932), *Girona, arca de somnis* (1956) i de diversos volums de siluetes epigramàtiques. Els volums titulats *Del meu viatge per la vida* (1975 i 1978) constitueixen les seves memòries. També va publicar una biografia de Prudenci Bertrana.

Per a Roig i Llop, «Girona és com les meves mans, com tot el que sóc jo mateix. Ni que me'n volgués desprendre no podria, perquè sóc fec d'aquesta Girona meva». Gironí, doncs, de Barcelona va seguir el pols vital de la ciutat i hi contribuï amb accions i adhesions que sintonitzaven en la línia de recuperació de la cul-

tura catalana. Recordem les col·laboracions a la revista *Presència*, i especialment el seu escrit del 1968 per recordar la figura de Carles Rahola.

El nom de Roig i Llop va ser tingut en compte per l'ajuntament, i en el ple del dia 18 de març de 1987 va ser atorgat a un dels carrers de la urbanització que d'ençà del 1972 —en què fou aprovada— s'estén per la històrica muntanya de Montjuïc. El vial escollit es troba a la part septentrional i és perpendicular al carrer del Camp d'Or.

J. Clara

EL LECTOR ESCRIU

Un repàs a les delegacions

Sovint es destaquen a la premsa fets relacionats amb les dependències, (tabac, alcohol, haixix, heroïna, etc...) i en canvi, poques vegades es parla de les conseqüències que hom obté de les Delegacions.

És possible que resulti estranya aquesta referència a les delegacions, mes no ho serà tant si repassem què són, on porten i a qui serveixen.

Entenc per Delegació tot aquell traspàs d'actuacions amb què, a fi d'estalviar l'esforç i el compromís personal, s'aconsegueix que d'altri actuï per comptes d'un (no per a un, sinó en lloc d'un).

És així com fàcilment deleguem l'ensenyament, la cultura, la transmissió del saber (coneixements naturals, professionals, socials, tradicionals o moderns) en uns especialistes que si més no, de vegades posseeixen una història força diferent, o amb prou feines aconsegueixen empènyer la seva vida amb plenitud, quan no són un garbuix de fracàs, revenja o apatia.

Cal esmentar qui a més delega, a fi de donar culte a la «societat moderna», a la moda, a l'afany de consum o al simple lucre, la seva recent maternitat, en uns especialistes immadurs, tal vegada mancats de costums sans, «educadors» de fills aliens carregats d'esperit «independent», i farts de fer feines que per la seva quantitat i freqüència esdevenen càrrega i ofeguen els bons desitjos amb què a voltes van triar aquestes professions.

Una altra delegació important —i aquesta repercuteix en la transmissió de valors, de l'ètica, la moral, la justícia, el respecte per la cultura (amb tot el que això suposa) i el respecte per l'altre— es deixa en mans de l'autoritat —ja prou amoïnada per altres afers—, l'administració, l'escola o el cap de turc més proper. De manera que la imperitència, la falta de respecte per l'altre i la manca d'educació social més elemental van apareixent amb força pels nostres carrers. A hores d'ara qui vulgui «mostrar» els seus dots de bona educació haurà d'anar primer a una escola d'alt nivell (?) per aprendre-hi allò que encara no fa 40 anys que hom aprenia a casa

seva, per modesta que fos.

No és gens menys general la delegació que en l'esfera de la salut hom fa sovint quan s'apropra a l'especialista de la salut (sovint el metge) i li demana per saber què li succeeix o com el pot guarir, com si el transtorn tinguis un fonament aliè a un mateix, o com si d'un element màl·lic o màgic es tractés, tant referit al problema com al procés de guariment.

Caldria afegir les delegacions de l'esforç físic traslladat a les màquines, o a l'espectacle dels esports, així com a la delegació dels continguts emocionals genuïns (amor, tendresa, sexe, etc...) desplaçats cap al món intel·lecte, cine, literatura, etc...

Finalment cal esmentar aquelles altres que, són dintre de l'aspecte quotidià i que per això són menyspreades, i la seva delegació ens allunya de la consciència de «servitud» a la nostra condició humana i de les relacions bàsiques: em refereixo al fet d'obtenir menjar, cuinar-lo i netejar l'indret on ens belluguem, tant si és la llar com la feina.

Fins aquí he parlat de delegacions socialment afavorides o admeses, i he deixat de banda aquelles altres que farien referència a nous conceptes «a-ètics», com poden ser el lloguer de l'úter femení, la compra de semen d'un altre home, la inseminació artificial, el trasplantament d'òrgans aliens, etc., i tot un seguit d'actuacions que mostren l'intent de «conquerir» allò amb què no hem aconseguit agermanar-nos —l'acceptació de les lleis de la natura, l'harmonia, la vida i, per antonomàsia, la mort.

Amb totes aquestes delegacions no és, doncs, gens estrany que la nostra VIDA, buidada del contingut i del compromís amb l'existència, comenci a fer aigua i es parli sovint de depressió, buidor, angoixa, *tant-se-men-fotisme* (altrament dit *passotisme*), o violència.

És clar que l'absència de compromís amb els propis actes i les seves conseqüències porta a l'alineació de les relacions amb els altres, amb les coses i amb un mateix, i despulla l'ésser humà de qualsevol contacte amb la vida (és a dir, de vida emocional), apropant-lo a la mort. J. Lluís Pardo.

NECROLÒGIQUES

TERESA BARROT I ROS
A l'edat de 74 anys, va morir ahir, a Girona, Teresa Barrot i Ros. Era natural de Girona i hi residia, al carrer Antic Roca, 21. Era soltera.

La missa exequial tindrà lloc avui, dia 25, a les 11 del matí, a l'església de Sant Josep de Girona.

ANTONIO LÓPEZ GARCÍA
A l'edat de 27 anys, va morir ahir, a Girona, Antonio López García. Era natural de Sant Gregori i residia al carrer Orient de Girona. Era solter.
La missa exequial tindrà lloc avui, dia 25, a 2/4 d'11 del matí, a l'església de Santa Eugènia de Girona.

VICENTA ADROHER I SITJÀS
A l'edat de 74 anys, va morir ahir, a Girona, Vicenta Adroher i Sitjàs. Era natural de Cassà de la Selva, i hi residia, al Carrer Empordà, 22. Era casada amb Joan Begudanch i Sureda, i tenia dues filles: Maria i Dolores.
La missa exequial tindrà lloc avui, dia 25, a 1/4 d'11 del matí, a Cassà de la Selva.

MANUEL REPIZO ONIEVA
A l'edat de 59 anys, va morir ahir, a Barcelona, Manuel Repizo Onieva. Era natural de Iznajar (Còrdova), i residia al carrer J.M. Prats de Girona. Era casat amb Ana García Caballero i tenia dos fills: Sebastián i Rafael.
La missa exequial tindrà lloc avui, dia 25, a 2/4 d'11 del matí, a la parroquia de Germans Sàbat.

Antonio López García

El teu record perdurarà entre nosaltres.

L'empresa i els teus companys de treball del tren de rentat Sant Ponç.

Girona, 25 d'octubre de 1987

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Teresa Barrot i Ros

Morí a Girona el dia 24 d'octubre de 1987 a l'edat de 74 anys,
havent rebut els Sants Sacraments i la B.A.

A.C.S.

El seu germà, Salvador; germana política, Rosa Ferrer; nebots, Pere i Roser Aurich. Jaume i Cristina Santocildes, Jordi i Nuri Freixas, Àngels i Ferran Badosa, i Salvador; renebots, Jordi, Marc, Ferran i Albert i tota la família participen a les seves amistats tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima, s'oficiarà avui diumenge, dia 25, a les 11 del matí, a l'Església Parroquial de Sant Josep. Domicili mortuori: C/ Antic Roca, 21, 3r., 1a.

Girona, 25 d'octubre de 1987